

ΠΙΚΑΔΕΡΟ - PIKADERO

Σκηνοθεσία- Σενάριο: Μπεν Σάροκ
Ηθοποιοί: Barbara Goenaga, Ylenia Baglietto, Lander Otaola, Joseba Usabiaga, Victor Benjumea.

Φωτογραφία: Nick Cooke

Μουσική: AAtzi Muramatsu

Μοντάζ: Karel Dolak

Χώρα: Ιρλανδία, Ισπανία (Έγχρωμη)

Διάρκεια: 98'

Πρώτη προβολή: 6.00 μ.μ.

Δεύτερη προβολή: 8.15 μ.μ.

Τρίτη προβολή: 10.30 μ.μ.

Διακρίσεις:

- Brussels International Film Festival 2016 – Βραβείο Cineuropa Καλύτερη Ευρωπαϊκή ταινία.

-Edinburgh International Film Festival 2016: Βραβείο Michael Powell Καλύτερης Βρετανικής ταινίας.

-Evolution International Film Festival 2015 – Βραβείο-Ειδική Μνεία Καλύτερου Νέου Σκηνοθέτη.

- Molodist International Film Festival 2015 -2 Βραβεία Καλύτερης Ταινίας και FIPRESCI.

-Tirana International Film Festival, AL 2015 -2 Βραβεία, Ταινίας και Μοντάζ.

-Zurich Film Festival 2015 –Βραβείο Critics' Choice στον σκηνοθέτη.

-Πολλές Υποψηφιότητες.

Άνεργοι και οι δύο, ο Γκόρκα και η Άνε αδυνατούν να βρουν ένα δικό τους σπίτι, αλλά ακόμη

κι ένα ήσυχο μέρος για να κάνουν έρωτα. Όπως ολόκληρη η Ισπανία, έτσι και η δική τους σχέση δεν αργεί να βρεθεί σε κρίση.

Μια ευφάνταστη κοινωνική δραμεντί της σχολής Καουρισμάκι, με ιδιόρρυθμο χιούμορ και γλυκόπικρη επίγευση. Φεστιβαλικά πολυβραβευμένο ντεμπούτο του Βρετανού Μπεν Σάροκ, του οποίου η ευφάνταστη σκηνοθεσία ισορροπεί γοητευτικά ανάμεσα στο σοβαρό και στο αστείο, στο ρεαλισμό και στην υπέρβασή του.

Ο σκηνοθέτης παρακολουθεί τις “αποτυχημένες” προσπάθειες ενός ζευγαριού να βρει ένα χώρο για να ζήσουν τον έρωτά τους (πικαδέρο είναι μια Ισπανική λέξη που αναφέρεται σε δημόσιους χώρους που πηγαίνουν οι εραστές που δεν έχουν δικό τους σπίτι), καθώς όπου κι αν βρεθούν κάποιος ή κάτι θα τους διακόψει. Μια φανταστική ρομαντική κομεντί των καιρών της κρίσης που δεν αφήνει καμία παράμετρο της ζωής μας ανεπηρεάστη.

Μια ξεχωριστή αίσθηση του στυλ και ένα ειλικρινές ενδιαφέρον για τη ζωή των νέων ανθρώπων σε χαλεπούς καιρούς είναι τα κύρια στοιχεία του Πικαδέρο, την ιδιοσυγκρασιακή χαμηλών τόνων ταινία για την ανολοκλήρωτη σχέση δύο απελπισμένων εραστών σε ένα χωριό των Βάσκων. Η ταινία είναι συγκινητική, με ανατρεπτικό χιούμορ και οπτικά απολαυστική, όπου ο οξυδερκής παρατηρητής Σάροκ καταγράφει

τις δυσκολίες που αντιμετωπίζει η νεολαία στην Ευρώπη της κρίσης. Hollywood Reporter.

Το πολυβραβευμένο ντεμπούτο έκπληξη του Μπεν Σάρock είναι μια γλυκόπικρη ισπανική κομεντί, απολαυστική στο ύφος του Καουρισμάκι, με γενναίες δόσεις έξυπνου και μελαγχολικού χιούμορ για την Ισπανία αλλά και την Ευρώπη του σήμερα και την απογοήτευση της νέας γενιάς.

Συνιστά μια ασυνήθιστη, γλυκόπικρη ματιά στις δυνατότητες ενός νέου ζευγαριού να αναπτύξουν την σχέση τους μέσα στην οικονομική κρίση στην Ισπανία. Καθώς αδυνατούν να βρουν δικό τους σπίτι λόγω ανεργίας, ο Γκόρκα και η Άνε, ένα νέο, άφραγκο ζευγάρι σε μια επαρχιακή πόλη στη χώρα των Βάσκων, δεν μπορούν να περάσουν χρόνο μόνοι τους ούτε στα σπίτια των γονιών τους. Καθώς οι δύο νέοι θέλουν ολοένα και περισσότερο να κάνουν έρωτα και αφού δεν έχουν χρήματα για να πάνε σε ένα ξενοδοχείο, είναι αναγκασμένοι να ψάξουν δημοφιλείς δημόσιους χώρους που χρησιμοποιούνται για σεξ, τους οποίους οι ντόπιοι αποκαλούν «πικαδέρος». Ωστόσο, τα πράγματα δεν είναι ποτέ τόσο εύκολα όσο φαίνονται, και η σχέση τους περνάει και αυτή τη δική της κρίση καθώς οι δυο τους προσπαθούν να βρουν τρόπους διαφυγής από τα πολλαπλά «δεσμά» της οικογένειας, μιας ετοιμόρροπης οικονομίας και ενός αβέβαιου μέλλοντος.

Το Πικαδέρο (με τον τίτλο από την ισπανική/βασκική λέξη που αναφέρεται σε δημόσιους χώρους που πηγαίνουν οι εραστές που δεν έχουν δικό τους σπίτι), είναι μια απολαυστική δημιουργία με μοναδικό χιούμορ και ακόμη πιο μεγάλη καρδιά, που δανειζεται τα χρώματα του ζωγράφου Έντουαρτ Χόπερ και ένα ύφος που παραπέμπει στο σινεμά του Καουρισμάκι, παραμένοντας μια αληθινά πρωτότυπη δημιουργία για την αληθινά γερασμένη Ευρώπη του σήμερα και την απογοήτευση της νέας γενιάς που αναζητά το δικό της δρόμο και τα όνειρά της. Μια ξεχωριστή, αστεία όσο και ρομαντική κομεντί όχι μόνο των καιρών της κρίσης, αλλά βαθιά διαχρονική για την αιώνια σύγκρουση ανάμεσα στα νεανικά όνειρα και την πεζή, άχρωμη, πραγματικότητα.

Η ταινία, μια συμπαραγωγή Ισπανίας – Μεγάλης Βρετανίας έκανε την παγκόσμια πρεμιέρα της στο Φεστιβάλ του Σαν Σεμπαστιάν. Στη συνέχεια η ταινία προβλήθηκε σε παραπάνω από είκοσι διεθνή φεστιβάλ και κέρδισε πολλά βραβεία.

Σημείωμα του σκηνοθέτη:

Με την ανεργία των νέων στο 55% στην Ισπανία, το μέλλον φαίνεται άπιαστο για πολλούς, καθώς οι περισσότεροι νέοι άνθρωποι δεν είναι ικανοί να περάσουν στην ενήλικη ζωή. Αυτή η γενιά είναι λιγότερο πιθανό να αποκτήσει δικό της σπίτι, να παντρευτεί και να κάνει παιδιά, και για πρώτη φορά στην ιστορία οι σημερινοί νέοι θα είναι μάλλον φτωχότεροι από τους γονείς τους. Η ταινία Πικαδέρο αφηγείται την απλή ιστορία της εύθραυστης σχέσης ενός νέου ζευγαριού μέσα από την κωμωδία παρατήρησης που προσπαθεί, πέρα από τα νούμερα και τις στατιστικές της οικονομικής κρίσης, να αποτυπώσει την παράλογη και μερικές φορές

γελοία θέση στην οποία βρίσκονται ο Γκόρκα και η Άνε, καθώς προσπαθούν να ζήσουν τη σχέση τους μετ' εμποδίων. Επίσης, ήθελα να εξετάσω πώς οι εικοσάρηδες βλέπουν το μέλλον τους και παίρνουν αποφάσεις για το τι θα κάνουν στη ζωή τους. Φυσικά, η οικονομική κρίση σε όλη την Ευρώπη κάνει αυτές τις αποφάσεις ολοένα και πιο δύσκολες, αφού υπάρχει έλλειψη ευκαιριών.

Η αισθητική του Πικαδέρο είναι συνδεδεμένη με το στυλ του χιούμορ και τον τρόπο αφήγησης. Η έμπνευση μου έρχεται εν μέρει και από τους σκηνοθέτες Ελία Σουλεϊμάν, Ο Χρόνος που Απομένει ήταν η ταινία που με έκανε να θέλω να γίνω σκηνοθέτης καθώς μέχρι τότε δεν είχα δει κάτι ανάλογο. Άλλη μία ταινία που με επηρέασε ήταν Η Επίσκεψη της Μπάντας του Έραν Κολίρίν που επίσης δημιουργεί χιούμορ από απλές καταστάσεις μέσα από την θέση της κάμερας, τα χρώματα και την παρατήρηση.

Ήθελα το χιούμορ να βγαίνει μέσα από την ίδια την εικόνα και όχι τόσο πολύ από αστείους διαλόγους. Ο διάλογος είναι βέβαια κεντρικός για το χιούμορ μιας ταινίας αλλά είναι περισσότερο σημαντικός ο τρόπος που παρουσιάζεται ο διάλογος μέσα από την κάμερα. Ο Άκι Καουρισμάκι είναι ακόμα μία μεγάλη έμπνευση και υποστηρικτής αυτής της αισθητικής μαζί με τον Τζιμ Τζάρμους, τον Φερνάντο Έιμπκε και ως ένα σημείο και την Τζόανα Χογκ. Σε συνδυασμό με τις κινηματογραφικές αναφορές, άντλησα στοιχεία και από τους πίνακες του Έντουαρντ Χόπερ και του Τζορτζ Σο όσον αφορά στον τρόπο που δημιουργούσαν το αίσθημα απομόνωσης μέσα από τη σύνθεση, τα χρώματα και το φως.

Η αισθητική της ταινίας είναι σχεδιασμένη για να προσφέρει ομορφιά, παραξενιά, γοητεία και ένα βάθος στα κωμικά στοιχεία της ιστορίας που πιστεύω δεν θα μπορούσε να επιτευχθεί με άλλες πιο ορθόδοξες μεθόδους. Φυσικά, η έλλειψη κίνησης της κάμερας αντιπροσωπεύει τη μωδιασμένη στάση του πρωταγωνιστή, της οικονομίας και συνολικά αυτής της «χαμένης γενιάς». Χωρίς αυτή την επιλογή θα ήταν μια άλλη ταινία.

Ωστόσο, δεν ήθελα να με καθοδηγήσει αποκλειστικά η αισθητική. Ήταν πολύ σημαντικό για μένα να δημιουργήσω μια ισορροπία ανάμεσα στο δράμα και την κωμωδία, τον σουρεαλισμό και τον ρεαλισμό. Ήθελα η ταινία να είναι αστεία και εκκεντρική στο χιούμορ της αλλά ήθελα ταυτόχρονα να αναδείξω την πραγματικότητα στις ζωές των χαρακτήρων. Ήθελα να φτιάξω αληθοφανείς χαρακτήρες αλλά να τους εντάξω σε ένα σχετικό μη νατουραλιστικό περιβάλλον που να δίνει έμφαση σε όσα τους ταλανίζουν μέσα στο πλαίσιο της οικονομικής κρίσης.

BEN SHARROCK

Σεναριογράφος, Σκηνοθέτης και Παραγωγός.

ΦΙΛΜΟΓΡΑΦΙΑ

2015 Πικαδέρο, 2015 Patata Tortilla (Short), 2013 Lost Serenity (Short), 2012 The Zealot (Short), 2011/VII Closure (Short).